

KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI SZEMLE

Felelős szerkesztő: DEBRECZENI ISTVÁN református lelkész

Megjelenik két hetenként, szombaton

Előfizetési ára: egész évre 100 Lei,
fél évre 50 Lei, egyes szám 4 Lei.

Szerkesztőség: Salonta (Nagyszalonta)
Református lelkészi hivatal, a hová a
lap szellemi részére vonatkozó min-
den közlemény küldendő. Kladóhiva-
tal: Oradea-Mare (Nagyvárad) Ferdinánd király-út (Rákóczi-út) 14. szám
Előfizetési díjak, hivatalos hirdetések
díja, reklamációk Konrád Géza címére
Nagyvárad, Nagy Sándor-u. 14. küldendő

Egyházkerületünk ügye.

Bénító bizonytalanságban várjuk hónapról-hónapra kerületünk megalakításának, helyesebben újraalakításának lehetőségét és az erre vonatkozó kormányengedély megérkezését. Amikor az újraalakításba belementünk, birtuk a miniszter ígérését, hogy az engedély hamarosan megjön s az egész ügy hat hét alatt befejezést nyer. Mire azonban mi mindent megtettünk, azt a választ kaptuk, hogy várjunk ősziig, amikor a vallásügyi törvényjavaslat tárgyalás alá kerül és vele az egyházak helyzete szabályozást nyer. Elmult az őszi, a tél, de az engedély még mindig nincs meg és nem került a kamara elé a vallásügyi törvényjavaslat sem.

Ez a lehetetlen állapot végtelen nagy és sok káros következménnyel járt egész egyházi életünkre, amit kivétel nélkül mindnyájan éreztünk. E helyen azonban szándékosan nem foglalkoztunk vele, mivel az eddigi tapasztalatok alapján abban a meggyőződésben voltunk, hogy vele semmit sem használunk, sőt mivel az ügy nyilvános tárgyaláson félre magyarázásokra adhat és adott okot, könnyen csak árthatunk vele. Most sem volt szándékunkban ezt tenni, ha egyik napilap cikke nem adna alkalmat rá. A „Nagyvárad“ márc. 9-iki számában ugyanis egy hosszabb cikk jelent meg, ezzel a címmel: „Mi lesz a királyhágómelléki egyházkerülettel?“, mely némely részletében igen alkalmas arra, hogy félreértéseket támasszon és kellemetlen érzések kiváltásával minden cél és haszon nélkül ellenszenvet keltsen ügyünk iránt. Semmi kétségünk sincs a cikk névtelen írójának és ismeretlen informátorának jóhiszeműsége és jószándéka felől, de alig hisszük, hogy a kívánt eredményt elősegitené. Amit a mai bizonytalan helyzetről, az egyházkerület megalakításának szükségességéről, a meg nem alakulás hátrányáról ír, abban az igazságot tárgyilagosan juttatja kifejezésre, de bőven személyeskedő részei, melyeket Nagy Károly püspököt

és Jonescu Pétert a kulturügyek vezérigazgatóját teszi meg ügyünk akadályozójául, csak egy keserűséggel megteljesedett szív epéjének kiöntései, melyek közelebb nem visznek a célhoz, sőt kellemetlen helyzetbe és gyanuba hozhatják kerületünk vezető férfait. Könnyen olyan színben tüntetik fel ugyanis, mintha a cikk sugalmazója közülök valók lennének. Azonkívül Sulyok István ellen való pletykaszerű kifogások felsorolásával, midőn meg nem cáfolja, szinte megerősíti azokat és vele a felületes közvélemény előtt őt is a jelen állapot egyik okának tünteti fel.

Nem tudjuk, hogy mi vezette a cikkíró informálóját, de azt határozottan tudjuk, hogy kerületünk ügyét sem vitte előbbre, sőt hatása feltétlenül káros volt.

Egyet azonban most már biztosan megtudtunk e cikkel kapcsolatban, amit eddig is alaposan gyanítottunk. Azt, hogy a vallásügyi törvény megszavazásáig nem lesz kerületünk-ből semmi, mert akkor lesz törvényes a püspököknek a király által való megerősítése. Sőt, most, a vezérigazgató nyilatkozatából az is kitűnik, hogy a törvény után meg az egyház szabályozásának megerősítése következik és csak ezután kerül sor rájuk. Az egyház szabályzata pedig nem lehet más, mint az egyházi törvények. Ezeken előbb bizonyos változtatásokat kell tenni, melyeket csak a zsinat tehet. Zsinat pedig nem lehet, míg kerület nincs és itt megint kezdődik a régi circulus vitiosus, amely megalakulásunknak már egyszer utját vágta.

Véleményünk szerint kerületünk vezetői igyekezzenek megnyerni a kormányt arra nézve, hogy a kerület megalakító gyűlésre adja meg az engedélyt a vallásügyi törvényjavaslat előtt, hogy mire a törvény készen lesz, akkorra mi is készen lehessünk a szervezés munkájával, ami több időt vesz igénybe. A kormány és az uralkodó még ezután is élhetnek jogaikkal. De adja meg az engedélyt azért is, hogy módunkban legyen megtartani az erdélyi kerülettel a zsinatot és elkészíteni egyházunk sza-

bályzatát, illetve törvényeit. A végleges megerősítés ugyanis csak azután következhetik, de legalább egy jó félesztendővel előbb jutna befejezéshez félbemaradt ügyünk.

Debreczeni István.

Szemle.

Az egyházfegyelem — gyakorlatban.

Nem találtam ugyan Egyházi Törvényeinkben jogalapot rá, de mégis megpróbáltam — meg kellett próbálnom —, hogy vajon miként viselkedik egy templomot rendszeresen kerülő, minden teherviselés ellen lázongó és — ami a legrosszabb — a kákán is csomót keresni szerető lélek, ha vele szemben — lelkeszi hivatalom méltóságára támaszkodva — bár szeretetteljes — de mégis fenytő eszközt alkalmazok?

Lelkipásztori kötelesség: mindenkivel barátságos viszonyban lenni, de mivel rettenetes nagy okom volt rá, én ettől bizony — egyszer — eltértem.

Fél éve elmúlt, egyházközségi közgyűlésen történt, hogy egyik „hívem“ 71 ember jelenlétében olyan csunya és egyházi érzésünket sértő kifejezést használt, hogy azért a pár szóért egy esztendőre minden néven nevezendő egyházi jogától megfosztottam. Ezen határozatomat még azon a napon írásban is közöltem vele és egyben arra kértem, hogy változtassa meg a gondolkodását egyházával, Istenével szemben, s ha javulást tapasztalok, előbb is feloldom a büntetés alól.

Eltelik egy hónap, két hónap: semmi hatás. Féltem, hogy áttér a baptistákhoz, de nem tette. Találkozunk. Köszön, — én is köszönök. Szemlesítve elmegy mellettem. Másoktól hallok, hogy bántja „amit a pap csinált vele.“ — „Mondják meg neki — felelém — hogy ő csinálta, nem én, de jóváteheti, ha akarja, ha pedig nem akarja, úgy még egy évre meghosszabbíthatom az időt.“

Hogy megmondták-e ezt neki, nem tudom, csak annyit mondhatok, hogy az új harang árát mikor kivetettük, ő jött legelőször hozzám és ezt mondta: „Tiszteletes ur, azért jöttem, hogy megkérdezzem: mennyi esik rám az új harangból?“

Csak jó volna az egyházfegyelem! Sz. A.

Orgonahomlokzatsipok

a rekvirált sipok helyébe elsőrendű kivitelben készülnek

Wegenstein & Fiai

orgona- és harmonium
gyárban, Timisoara.

Kitűnő hangú harmoniumok és pedálos harmoniumok állandóan rakliron.
Orgonajavítások, tisztítások és hangoldások pontosan eszközöltek.
Kötelégyeztetés és harmonium orgonákkal ártalanul szolgálunk. 4-26

Kulturadó és propaganda.

Sietek előre kijelenteni, hogy a kulturadónak nem propaganda útján való behajtásáról kívánok szólni; csupán azért tettem ezt a két szót egymás mellé, mivel sokan vannak, akik kizártnak tartják egyiket a másik nélkül, megvalósíthatatlannak a kulturadót propaganda nélkül. Őszintén megvallom, egy jó fél évvel ezelőtt én is elválaszthatatlan két testvérnek: ikertestvérnek tartottam őket és álmodni mertem hivatalosan megszervezett bizottságokról, egyházi és világi papokról, akik majd hitünkért, fajunkért remegő szívük nagy talentumaival bejárnak minden zugot és megrázzák bennünk az alvó magyar lelket s menydörgő szóval kiáltják fülünkbe: felelősök vagytok minden iskoláért a történelem nagy Istene előtt.

Reméltem nagy sikereket, nagy áldozatokat, melyeknek láttára könygyül a szemekbe, remény a szívekbe...

Vártam kis írásokat, tractátusokat, melyeket téli estéken kis családi körben végig olvasgatnak, amelyből megtudják: mi fáj a magyarnak? hogy kell gondolkozni mit kell cselekedni, ha élni akarnak?

Csodák idejét vártam, de úgy látszik — lejárt.

Szóval az ikertestvér közül az egyik egyelőre meghalt. Nem a kulturadó, hanem a — propaganda.* Ha eddig nem csináltuk, akár várhatunk is vele, mert a kulturadó annyira égető, hogy annak kivitelére a propaganda már csak hideg zuhany!

A kulturadót ma már nem vitatni kell, hanem befizetni! Mégpedig gyorsan, mert fél tizenkettő!

Vezérferfiaink a szív értelem és törvény alapján meg hányták-vetették és elébünk tárták határozataikat, melyeket mi magunk között bírál-gathatunk, de hivatalosan el nem vethetünk, sőt minden erővel végre kell hajtunk.

Hogyan? Semmiképpen sem úgy, hogy összehívjuk a presbyteri gyűlést, vagy a népgyűlést és feltegyük a kérdést, hogy édes atyámfiai, hajlandók vagytok-e vállalni — hitünk, fajunk, nyelvünk megmaradása érdekében — a felsőbb hatóságainktól reánk rótt kulturadót? Hamarabb kapunk mi tüdőtágulást, mint erre a kérdésre „igen“ feleletet! Ilyen formájában a tanácskozás csupán meddő kísérletezés — de egyenesen jog-

* A propaganda sem halt meg, mert éppen most hozunk hirt egyik egyházmegyében a hivatalos megszervezéséről a ki-látásban van egy tractátus rövid időn belül való megjele-nése is. Szerk.

talán — mert hiszen a kulturadót nem mi szavazzuk meg azt már megszavazta a „parlament”, mi csak kifizetjük.

Hogyan? — Ugy, ahogy megszavazták: nehezen — de megfizetjük! Mi lelkészek nem tagadhatjuk meg — kényelmi szempontokból — a kerületi határozatok végrehajtását! Tudjuk, milyen összeggel vagyunk érdekelve s akár presbyteri, akár népgyűlésen, a felsőbb rendeletre hivatkozással, egyszerűen kivetjük. Mikor kész van, hitelesítjük, kitesszük közszemlére és — várjuk a hatást. Az egyenként jelentkezőket aztán már könnyebb felvilágosítani. A legjobb érv, hogy nem tart ez örökké. Ha az emberileg legigazságosabb kulcsot alkalmazzuk, a legnagyobb összeg is úgy eloszlik, hogy a végén — bár nehezen — de kibékülnek vele. Lesznek bizonyára olyanok is, akik a teher miatt kívánnak, vagy áttérnek. Sajnáljuk, de nem tehetünk róla. Aki azért tér át, mert máshol kevesebb a teher, az nem méltó arra, hogy csak egy szóval is visszatartsuk. A ráeső kulturadót a törvényes időig ugyanis meg kell, hogy fizesse. Ha 10 embert a befizetésre rábírnunk, vagy törvény útján rákényszerítünk — a többi már jön sorba.

Mikor befizették, akkor már jöhet, sőt jönnie is kell a propagandának — legalább 1—2 tractátus alakjában, amely részletesen feltárja a hivek előtt azt a fájdalmas helyzetet, melybe minket az idő sodort és megértesse velünk, hogy meddig? kikért? és miért? kell ma nekünk többet áldozni, mint máskor. Ugyancsak ezek a kistractusok vannak hivatva arra is, hogy a kulturadó miatt a lelkész és hivek között netalán felborult jóviszony helyreálljon, mert a nép azt hiszi [a „pap és nadrágfaló” elemek gondoskodnak róla, hogy azt higgye], miszerint a kulturadó által rájuk szakadt nagy tehernek egyedül a lelkész és a tanító az oka! Ha ezeket a kis felvilágosító füzeteket — legalább utólag — kibocsátanánk, sok félreértés szűnne meg, sőt áldozatkészségünk megértéssel párosulva, fokozódhatna. Így lenne aztán megint ikertestvére egymásnak a kulturadó és a propaganda.

Szücs Antal.

Iratterjesztés Nagyszalonján. Az Evangéliumi Missió iratterjesztésének képviselőjében Kiss Ilonka, lelkes evangéliumi munkás, az egész egyházmegye területére kiterjedőleg raktáron tart különböző bibliákat, magasabb és népies vallásos munkákat, iratokat, tractatusokat. Ajánljuk lelkésztársaink figyelmébe. Érdeklődők forduljanak hozzá [Toldi-u.] vagy lapunk szerkesztőségéhez.

A konfirmációi előkészítés

Ennek — a vallásos egyének nevelésének — legelső eszköze a biblia, melynek megismertetése és megkedveltetése, pedig már magában is célja kellene hogy legyen, amelynek vallástanítás mai rendszere és módszere mellett a gyermek nem ismeri meg a bibliát, de nem ismeri meg a konfirmandus gyermek sem a mai előkészítés és a mai kézikönyvek használata mellett. Ugy vagyunk mi az egész vallástanításban a bibliával, mint a természetrajzban a virágokról szóló résszel. Tanulnak róluk a legapróbb részecskéiről, lehet, hogy néha látnak is egy-egy virágot, de egy nyíló ibolyatő, de egy virágos fa szépségét nem ismerik, hatását soha sem érzik meg. Részleteket adunk mi is a bibliából, mintha egy-egy leprévelt virágot adnánk a kezükbe, de egészében nem adjuk, nem ismertetjük és nem szerettetjük meg velük a bibliát. Aztán csudálkozunk, hogy egyre kevesebben olvasgatják a felnőttek közül is, mikor szinte tervszerűen szoktatta le őket róla az egyház és iskola, jó néhány évtized óta! Dr Imre Lajos, ki szintén látja és érzi ennek a hiányát, abban a meggyőződésben van, hogy ez nem történhetik meg a rendes tanítási órákon, hanem külön biblie órákat ajánl, mely nem lenne kötelező s melyet 10—15 tagú csoportokkal tartana a lelkész és felesége, vagy tanítónő. Szerintünk ez nem lenne egészen célravezető, mert nem venne rajta részt mindenki és alig lenne más, mint egy vasárnapi iskolai óra azaz a különbséggel, hogy rajta tevélegesebb részt vennének a növendékek. De már alakilag is különállónak tűnnék fel a konfirmációi készületből és mert nem együtt és nem mindenki venne részt rajta, különálló is lenne. A biblia megismertetésének és megkedveltetésének szorosan hozzá kell tartozni az előkészülethez és egyfelől annak bevezetéséhez, másfelől kiegészítéséhez kell szolgálni. A közelmúltban igen sok egyház a lekonfirmáltaknak ajándékkul adott egy kis bibliát, melyet sok növendék ki sem nyitott, hiszen nem tudta mi van benne és hogyan kell használni. Vegye meg minden egyház növendékeinek a bibliát és adja oda a tanulás kezdetén, hadd forgassák egész idő alatt, hadd ismerjék és hadd szeressék meg.

Ha már most a konfirmációhoz való készületet vallásos egyének nevelésének tekintjük, akkor minden kétséget kizárólag helyes dr Bodnár Gábor megállapítása, hogy nem végezheti más, csak a lelkipásztor.

Ez kisebb, vagy esetleg nagyobb falusi gyülekezetekben könnyen megvalósítható és alig képzeljük el, hogy lenne lelkész, ki ezt a fontos munkát másnak átadná. Nehezebb azonban a dolog a városi gyülekezetekben, ahol a különféle elemi, ismétlő, ipar és középiskolák, valamint a tanulók nagy száma és különfélesége miatt egy, esetleg két lelkész ezt a munkát végezni képtelen már csak azért is, mert egyszerre csak egy helyen lehet. Ilyenkor érezzük szükségét a vallástanító állások szervezésének és szaporításának. Egy módon azonban addig is lehet némileg segíteni a helyzetet. A rendes előkészítő, mondjuk tanító órákat lássa el a tanító, a lelkész pedig tartsa meg a bibliai órákat, de a tanító jelenlétében és úgy ismerje meg a növendékeket, hasson rájuk és irányítsa az egész munkát.

De akár állandóan maga végzi a lelkipásztor, akár csak irányítja, soha sem szabad szem elől téveszteni, hogy cél a hit igazságainak, a keresztyénségnek, egyszerűen Krisztusnak egyéni tulajdonná tétele és ezáltal vallásos egyénekké nevelés.

A másik cél, illetve a cél másik része lelkes egyháztagok nevelése. Ezért keresztyén és református öntudatra kell őket elvezetnünk. Ha célunk első részét elérük, azaz sikerült a hit igazságait, a keresztyénséget, a Krisztust a növendékek egyéni tulajdonává tenni, akkor célunk második részében azt kell meggyőződésüké tennünk, hogy a hitigazságok az ő egyházában jutnak legtokéletesebben kifejezésre, a keresztyénség abban nyilvánul meg legteljesebben és legigazabban, ezé az egyházé a Krisztus és ez az egyház a Krisztusé. Ezt a célt munkáljuk egyfelől akkor, mikor megismertetjük, hogy egyházunk miként tanítja a Krisztus tanításait, miként őrizte meg azokat eredeti, hamisítatlan tisztaságukban. Tehát itt már nem általános vallásos, vagy keresztyén hitigazságokat közlünk, hanem a hitigazságoknak a református egyházunk szellemében, mint egyedüli helyes értelmezésben való tanítását. Az egyháztaggá nevelés másik része, mondhatnánk eszköze, annak megismertetése, hogy a vallás igazságai mi módon nyilvánulnak meg az egyház életében. Ide tartozik az istenitisztetnek, részeinek, idejének, alkalmainak megismertetése. De nem szabad megelégednünk azzal, hogy csak ismerjük a növendékek vallásunk szertartásait, hanem arra kell törekednünk, hogy tudják is miért ilyenek és megtudják védeni minden más véleményük ellen. Itt lehet és kell kiterjeszkedni az egész gyülekezeti életre, a meglevő hibákra és hiányokra és

ezeket is felhasználni arra nézve, hogy a leendő tagokból a maiaknál különbek legyenek és általuk gyülekezetünk élete is jobban élet és keresztyénibb legyen. Fontos az egyház szervezésének megismertetése is, ami a jelenben alig-alig történik meg. Tudniok kell, hogy milyen szervek intézik egyháza ügyeit és kik a vezetői, hogy később, felnőtt korában is érdeklődjék utána. Általában minden erővel arra kell törekednie az előkészítőnek, hogy a növendékekből buzgó, egyházukat szerető, érte áldozatra kész tagok legyenek, vagyis hitük életben nyilvánuljon meg. Erre nézve fel lehet használni, ha még addig nem történt meg, egyházunk történetét és gyülekezetünk történetét.

Mindezt azonban nem lehet sem hat hét, sem öt hónap alatt elvégezni. Ehez egy egész esztendőn át végzett állandó, lelkes munkára van szükség. Sőt akkor sem lehet 1–2 szűk óra keretébe beleszorítani, hanem szabadabb időt kell rá választani, hogy ne szakassza meg az óra hirtelen letelése, hanem egy-egy összehozható részt nyugodtan fellehessen dolgozni.

Foglalkozni kell még azzal a kérdéssel, hogy mikor történjék az előkészítés? A célt az érintett módon és mérvben, a ma szokásban levő 12 éves korban elérni lehetetlen. Ehez nem elég érettek és nem elég erősek. Tapasztaljuk ezt ma is, amikor pedig jóval kevesebb igényrel állunk velük szemben s még így is az egész anyag elsajátítása többnyire csak szajkó módra való betanulás és felmondás. A konfirmáció idejét ki kell tolni 14, vagy 15 éves korra. E pár év alatt rendkívül sokat fejlődik a gyermek ítélő és felfogó képessége. Személyesen tapasztaltam, hogy volt tanítványom, kinek 12 éves korában csak gyötrelmem volt a tanulás, úgy, hogy félbe is hagytuk, 14 éves korában pedig csak játék és élvezet.

A konfirmáció előkészítésének e nagyjából vázolt reformját egyöntetűen kell végrehajtani, azaz az egész munkát egységesíteni kell, hogy ne legyen az a sokféleség, mely ma időben, korban és az előkészítő személyében uralkodik. Éppen azért a reformot és az egységesítést egyöntetűen kell megállapítani és végrehajtani. De ki tegye ezt? E lap hasábjain tisztázódhatnak az eszmék, ki is alakulhat az egész fölött uralkodó vélemény, de ezzel még elfogadtatni, véglegesíteni nem lehet. Foglalkozhatunk vele lelkészi körök, egyesületek, de egységesen keresztül vinni nem képesek. Az egyházkerületi közgyűlés a mai alakjában és összetételében, ha meg is adhatja tekintélyével és hatalmával a szankciót, de nem alkalmas rá, mivel ezidő szerint csak a közigazgatás,

kormányzás testülete és a belső élet építésére semminemű szerve nincs. Ez az oka, hogy nemcsak külsőleg, kerületünk megalakításában, hanem belsőleg, a lelki élet erősítésében is holtpontra jutottunk. Ebből csak egyetlen egy kivezető út van: alakitassék meg az egyh. ker. belmissiói bizottság! Ez foglalkozzék a gyülekezeti élet összes reformkérdéseivel, ezek között mindnek alapjával: a konfirmációi előkészítéssel! Ha kellő megvitatás után kész tervvel áll a közgyűlés elé, akkor könnyű lesz már a hivatalos pecsétet ráütni. De addig nincs, aki ezekkel az égetően sürgős ügyekkel foglalkozzék s addig nem lesz élet a düledező kerítések között és semmi esetre sem lesz, ami után a lelkek ezrei szomjuhozna: új élet!

Debreczeni István.

KONFIRMÁCIÓI EMLÉKKÖNYV

Ára
12 lel

Irták: Dr. Kecskeméthy István, theologiai professzor, Vásárhelyi János, kolozsvári ref. esperes és dr. K. Tompa Arthur az E. M. Sz. titkára.

Megjelenik április első napjaiban, diszes kivitelben 36–40 oldalon. A lelkész és tanító uraknak 10 százalék engedményt nyújt és a Ref. Lelkész Egyesület javára még külön 10 százalékot ad a kiadó Evangéliumi Missió. Cluj–Kolozsvár, Str. Babes–Trefort-u. 13. sz. vagy Béres Károly könyvkereskedése Oradea-Mare–Nagyvárad, Fő utca 14. sz. hova a megrendelések mielőbb kéretnek.

Egyházi hírek

Szabolcska Mihály jubileuma. Hatvanadik születésnapja, 40 éves működése és 25 éves temesvári lelkészsége alkalmából meleg és lelkes ünnepeltetésben részesítették Szabolcska Mihály hívei és közelben s távolban levő tisztelői. Az ünnepély első része: a 25 éves papi jubileum 16-án vasárnap folyt le. Az ünnepi istentiszteletet Nagy Károly püspök végezte. Utána a temesvári presbyterium és a református nők üdvözölték, kik értékes emléktárgyakkal lepték meg szeretet pásztorukat. Az egyházkerület nevében Telegdy László tanácsbíró, utána a helyi testvéregyházak képviselői és a Magyar Párt temes-torontáli tagozatának elnöke üdvözölték, kik egy-szersmind lelkesen ünnepelték a költőpap feleségét is. Délben közös ebéd volt, melyen számos felköszöntő hangzott el a jubilánsra. A 40 éves

írói jubileumot 23-án délelőtt ünneplik meg a színházban az Arany János Társaság matinéja keretében, melyen részt vesz az Erdélyi Irod. Társaság más írói egyesületekkel és a Magyar Párt központi vezetőségének küldöttsége.

Laky Zsigmondné Nagyváradon. Kedves látogatója volt a napokban a nagyvárad gyülekezetnek. Az amerikai missiói munkálkodás egyik leglelkesebb harcosa Laky Zsigmondné egyik amerikai lelkész társunk hitvese kereste fel, hogy az egyházi és vallásos életéről információt szerez-hessen. Végtelen ügybuzgalommal érdeklődött ügyeink s különösen belmissiói munkálkodásunk és annak eredménye iránt. Kedvezően nyilatko-zott különösen az ifjúság vallásos gondozása és vasárnapi iskolákról szerzett értesüléseivel és tapasztalataival kapcsolatosan s az ez irányu val-lásos felbuzgulásban egyházunk szép jövőjét látja. Látogatását az amerikai presbiterián egyház meg-bizásából végzi. Nagyváradról Kolozsvárra s onnan Nagy Károly püspök urral Brassóba utazik. Románia missiók körutjainak végső pontja Buka-rest lesz. Kísérje Isten segedelme útjában.

Harangavatás. Alig van hét, hogy hirt ne halljunk egy-egy harangavatási ünnepségről. Az a siető áldozatkészség, mellyel gyülekezeteink ignekeznek elvitt harangjaikat pótolni, bizonyítja leginkább, hogy mennyire érzik azok hiányát. A visszatérő harangok egybehangzásával majd csak visszatér a szívekbe, a lelkekbe is a régi békes-ség, harmónia. A bihari népes gyülekezetnek is három új harangja várja készen az alkalmat, hogy szolgálhasson rendeltetésének. A felavató ünnepség folyó hó 23-án lesz, amely alkalomra egyházkerületünk vezető előkelőségén kívül Kecskeméthy István, kolozsvári theologiai tanár és Kádár Géza zilahi lelkész is kilátásba helyezte megjelenését.

Mezőbajon Szűcs Antal lelkész a tél folya-mán vasárnap esténként 15 vallásos estélyt tartott, melyeken imádság, biblíamagyarázat, énekszava-latok és ismeretterjesztő felolvasások (pl. az egy-ház története) voltak. Az estéket a hívek állan-dóan nagy számmal látogatták és jelentékeny összegű perselypénz gyűlt be.

A kolozsvári theologia tanári karának egy része és néhány theologus április 5–6-án meg-látogatják a nagyvárad gyülekezetet, hol estélyt, s presbyteri, esetleg lelkészi konferenciát tartanak. 6-án este Nagyszalontára randulnak át vallásos estélyre közreműködés végett.

Igazgató pályázások. A közölt miniszterium már régebben elvül állította fel, hogy a leány-iskolánál férfi igazgató nem lehet s ezt az elvet a felekezeti iskolákra is alkalmazni kívánta. Mivel iskoláink igazgatóinak megválasztása életfogytig-

lan való, az igazgató-tanácsok ez ellen felterjesztéssel éltek, annyival is inkább, mert nekünk nem áll módunkban, mint az államnak, igazgatóinkat fiúiskolához áthelyezni. A miniszterium azonban a felterjesztések után is ragaszkodik rendeleteihez, mire a nagyváradi tanítónőképző és polgári leányiskola igazgatójául, Nagy Vilmos helyett Gálbory Erzsébet, internátusi igazgatóul Jóos Viola tanárnőket; Szatmáron pedig László János helyett Bánhidy Antalnét bízta meg az ügy végleges elintézéséig az igazgatótanács.

Konfirmációk káté: megjelent Sárközi Lajos lelkész összeállításában „Ilyeneké a mennyek országa” címen, erős, fehér, szép papíron, csinos 8 adret alakban, kemény borítékkal, 40 lapon. E káté tömören és gyermeki könnyed előadásban magában foglalja református vallásunk hit- és erkölcsi igazságait, a sákramentomi tanokat — megfelelő imádságokkal és az egyháztörténelem legfőbb tudnivalóival. A borítékon alkalmi mondások, intések, emlékezések vannak közölve. — Megrendelhető a szerzőnél és beszerezhető a szatmári lelkészi hivatalokban. Egy példány ára: 10 lei. 20 példányon felül 10 százalék engedmény.

Lelkészi kör értekezlet. A nagyszalontai lelkészi-kör április 3-án tartja értekezletét Nagyszalontán.

Hivatalos rész.

258—1924. szám.

A kebelbeli egyházak nagytiszteletű esperesi s lelkészi hivatalainak!

A színérváraljai egyházközség tűzkarának megállapításánál bebizonyítást nyert, hogy az egyház épülete a tényleges értéknek csak 20 százalékáig volt biztosítva s így csak a biztosító társaság vezetőségének jóindulata következtében nyert az egyházközség megfelelő kártalanítást. Ez alkalmából kifolyólag, ismételve kérte a biztosító-intézet, hogy hívjam fel a presbyteriumokat az egyházközségek épületeinek a megfelelő értékig való biztosítására, nehogy tűzkar esetén kellemtelen meglepetés érje az egyházakat.

Ismételve felkérem azért egyházközségeink presbyteriumait, hogy az egyházi épületekre vonatkozó tűzbiztosítási kötvényeket átvizsgálva, a biztosított összeget a tényleges értékre sürgősen emeljék fel, annál is inkább, mert az esetleges károsodásért a presbyterium tagjai anyagilag felelősek.

A tűzbiztosítási kötvények átvizsgálását és a biztosítási összegnek szükség esetén a tényleges értékre emelését annyival is inkább fogantossítsák a presbyteriumok, mert a tűzbiztosítási szerződés 1925 január 1. déli 12 órakor lejárván, az új biztosításnál az egyházi épületek föltétlenül a mai értékben lesznek fölveendőek.

Atyafiságos szeretettel

Nagyvárad, 1924 március 19.

Csernák Béla,
egyházkerületi főjegyző.

BÉRES KÁROLY

KÖNYVNYOMDÁJA, KÖNYV-, PAPIR- ÉS IRÓSZER KERESKEDESE

a Királyhágómelléki Református Egyházkerület
vallástani kézikönyveinek kiadója és főbizományosa

ORADEA-MARE - NAGYVÁRAD, FŐ-UTCA 14. SZ.

A református elemi népiskolákban használandó összes vallástani kézikönyvek, magyar- és románnyelvű tankönyvek [nyelvtan, földrajz, történelem, alkotmánytan], térképek, füzetek, írószerek és iskolai nyomtatványok legolcsóbb beszerzési forrása. Figyelmes kiszolgálás. Az Egyházaknak és Iskoláknak árendengedményt nyújtok.